

det sidste. Jeg synes, han har aldrig mere Stunder til at gøre et Par gamle Folk en Besøgelse. Det ta'er sig dog egentlig saa løjerligt ud, mener jeg.“

Hansine svarede ikke. Hun vidste, at der i den sidste Tid havde hersket en lille Misstemning mellem Moderen og Emanuel i Anledning af, at denne efter Moderens Mening var begyndt at vanskøtte Præstegaardens Bedrift og for meget overlade Styret til Karlene.

„Men Avisen . . . Avisen, Mo'er!“ raabte nu Anders Jørgen, der atter havde famlet sig hen til sin Armstol.

„Nu kommer jeg. Jeg skal bare slaa Mælken op til Kalvene.“

Lidt efter viste hun sig i Døren ifærd med at binde et Forklæde om sit omfangsrige Liv.

„Nu skal vi — mente — høre!“ udbrod den gamle straalende, da han opfangede den knitrende Lyd af Avisen. „Han gi'er dem nok ordentlig paa Klapperne. Ja Bærre er god! Han siger ligesom jeg — kan du huske? — Er det Træhesten, vi — —“

„Ja, det er godt, Fatter, men ti nu stille,“ afbrød Else ham, satte Anders Jørgens gamle runde, irrede Messingbriller paa sin Næse og begyndte med let snøvende Stemme Oplæsningen af en seks Spalter lang Artikel, betitlet „Vor Førers Tale i Vemmeløv“.

II

Emanuel havde imidlertid fortsat sin Vej indad mod Vejlby. Han var dog ikke gaaet lige mod Hjemmet, men havde søgt i en Bue udenom det for at komme op til de store Udmarker nordenfor Byen, hvor han i sine første Kapellandage saa ofte tyede hen, og hvis Ensomhed og Stilhed i den sidste Tid igen havde faaet en særegen Tiltrækning for ham. Heroppe havde han søgt at komme til Klarhed over de mange Tanker, som de sidste Dages